

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

L'Anglaterra es torna socialista

Si l'any 1924 consagrà la mala fe dels conservadors inventors de la cèlebre carta de Zinoviev que tant de mal féu al laborisme, l'any 1929 ha aplicat als autors del malifet la sanció merescuda,

Baldwin haurà de pededir-se del truc que li donà 400 diputats.

El poble anglès ha demostrat que té confiança en els seus treballadors concedint-los la nacionalització de les mines i dels Bancs, la solució de la crisi del treball, la llibertat efectiva dels ciutadans, l'apartament del feixisme, la democratització de la Societat de les Nacions.

Si Ramsay Macdonald obté el comandament de l'Imperi, prop de nou milions de treballadors organitzats podran guiar el proletariat universal pels camins de les seves justes reivindicacions.

Anglaterra rependrà amb els russos les relacions normals; Alemanya enfortirà el comandament de Müller; Poincaré haurà de cedir el poder a les esquerres dintre poc; les presons balcàniques es buidaran bon xic; Itàlia canviarà d'orientació i tots els Estats hauran de sotmetre's de mica en mica a les normes elementals de la llibertat individual.

El triomf dels treballadors anglesos ha escampat per tot el món corrents de joia i d'esperança. Majoria socialista a la Gran Bretanya, al Reich, a l'Àustria, a Bohèmia. Grans partits a Romania, a Polònia, a França, a Bèlgica, a Dinamarca i Escandinàvia.

El socialisme avança, sortint dels pobles més cultes i ben organitzats. Res no podrà aturar-lo ja.

L'hora és arribada de què tothom se n'adoni. I pertoca als treballadors la glòria d'agafar el timó de la nau pública i guiar-la cap el bon port de la Llibertat i de la Justícia.

Joan Lluhí ha tornat a casa

Després d'una absència de trenta dies, ha reprès les seves tasques el nostre estimat amic i director. No cal dir com l'enyoràvem. A tots els que per ell s'interessaren, el nostre més coral agraïment.

Per una orientació política

per JAUME MIRAVITLLES

La polèmica Peiró-Maurín ha tingut la virtut de despertar, en el camp obrer, un sens fi de concepcions teòriques i pràctiques. Cada un dels contrincants, però, com és de costum en la polèmica, ha restat en la seva posició inicial i si bé la discussió ha posat en evidència la qualitat apreciable de la dialèctica dels nostres obrers, no hem arribat a cap conclusió precisa.

Els escriptors catalans de tradició socialista (Maurín, Vilanova, Arquer) han emprat vis a vis del company Peiró d'un mot injust: "Petit-burgès". El qualificatiu, demés de ferir inútilment respectables susceptibilitats, no dóna idea del que ha estat l'anarquisme a casa nostra. "L'anarquisme català ha estat la reacció natural i lògica de l'obrerisme davant un capitalisme petit-burgès".

Qui dubta que aquest baix nivell en què s'ha donat la lluita no produeix una confusió? El moviment obrer de tots els països ha passat per aquesta etapa confucionista producte, ella mateixa, d'una marca de precisió en els reports socials.

A Catalunya aquest problema ha estat, encara, agreujat per l'existència d'un problema de llibertat col·lectiva.

Demés, el governament no ha estat mai la forma "expressa" de dominació de la burgesia industrial, de manera que el ca-

pitalisme s'ha trobat en una situació políticament revolucionària. Davant l'estat feudal, en efecte, els obrers i els patrons poden reivindicar, junts, certes prerrogatives d'ordre polític.

Ara bé, — i els darrers esdeveniments ho expliquem abastament — la burgesia industrial, parlamentària i democràtica, pensa en el poder. La revolució política es farà exclusivament al seu profit. Davant aquest canvi de situació cal adoptar altres tàctiques.

El sindicalisme català, al mateix temps que exercia una forta pressió econòmica contra el patronat s'aconsellava políticament en l'ala esquerra d'aquesta mateixa burgesia. El fet que, esquemàticament, apareix brutal, fou en la pràctica d'una subtilíssima complexitat. Així i tot, existí, i no fou estrany de veure homes de confiança de les organitzacions obreres, en els corredors de la cambra de diputats, donat directives inútils i incompreses als diputats petits burgesos. Aquesta fou la missió del partit U. F. N. R. Es aquesta mentalitat de "simpatitzant" que ha fet la plataforma a homes com Marcellí Domingo i Gabriel Alomar. Ara, aquesta tendència cristallitza en torn de Rovira i Virgili.

Ara bé, segons totes les probabilitats l'avenir immediat és d'aquesta burgesia industrial, que pujarà al poder amb una teoria d'estat democràtica i parlamentària, essencialment anti-obrera en el sentit que "només" reconeix als obrers les atribucions generals del ciutadà.

En aquest moment l'encant de la col·laboració s'haurà trencat, i apareixerà al nu l'antagonisme irreductible que separa els obrers dels seus "simpatitzants" de l'esquerra burgesa.

A que serà encarregada, allavors, la missió de sondar els medis parlamentaris, de suggerir reformes realment útils al progrés social, encaminades a la realitat d'una emancipació obrera?

Allavors haurà sonat l'hora del partit obrer!

Socialista? Comunista? Anarquista? A què vénen ara, aquestes distincions!

(Acaba a la pàg. 6)

Que no ho veieu, desgraciat, que la vostra dona ha caigut a la via?

Bé home bé, no us alarmeu, com que tinc anada i tornada ja la recolliré en tornar.